

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311215717
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1311215717.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: G.. X. B., B.. XX. XX. XXXX, X. T. D.. Č.. XX, X., zastúpená advokátkou: JUDr. Dagmar Matušková, Búdková ul. č. 12, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská zdravotnícka univerzita, IČO: 00 165 361, Limbová ul. č. 12, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Kucek & Partners, s. r. o., IČO: 36 865 192, Námestie Martina Benku č. 26, Bratislava, o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a iné, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. marca 2019, č. k. 7Cpr/3/2011 - 741, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede, ktorú jej dal žalovaný listom zo dňa 12. 07. 2011, č. j. 12 - 592/2011-OLZ SZU, doručeným žalobkyňi dňa 13. 07. 2011, z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, v súvislosti s organizačnými zmenami a racionalizačnými opatreniami, v rámci ktorých žalovaný ako zamestnávateľ rozhodol o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce, okrem iného aj o zrušení pracovného miesta žalobkyne, ktorú nemá možnosť naďalej zamestnávať ani na kratší pracovný čas a zároveň uloženia povinnosti žalovanému pridelovať jej prácu podľa pracovnej zmluvy a náhrady mzdy za dobu, kedy jej žalovaný neumožnil a neprideloval prácu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 11a ods. 1 veta prvá, § 17 ods. 2, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. b), § 73 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, § 74, § 78 ods. 1, § 79 ods. 1, § 229 ods. 4, § 237 ods. 1, § 237 ods. 2 písm. a), d), § 273 ods. 3, 4 Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z. z.) a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keď pri opätovnom posúdení skutkového stavu na základe ďalšieho dokazovania, vychádzajúc z citovaných ustanovení Zákonníka práce a právneho názoru odvolacieho súdu (odsek 8. až 12. rozsudku), dospel opäť k záveru, že žalovaný dodržal všetky zákonom predpísané náležitosti pre danie spornej výpovede zo dňa 12. 07. 2011 a doručenej dňa 13. 07. 2011, z dôvodu nadbytočnosti žalobkyne na základe písomného rozhodnutia žalovaného ako zamestnávateľa o organizačných zmenách (podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), danej v rámci hromadného prepúšťania podľa § 73 Zákonníka práce, za splnenia hmotnoprávnych podmienok podľa § 61 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Uviedol, že vychádzal zo skutočností, ktoré za nesporné označil v odôvodnení odvolací súd, tak ako sú uvedené v odseku 7. rozsudku a to, postup žalovaného z hľadiska dodržania písomnej formy výpovede, účinného doručenia výpovede žalobkyňi dňa 13. 07. 2011

a skutkového vymedzenia jej dôvodu, ktorým je nadbytočnosť z dôvodu zníženia stavu zamestnancov a zrušenia pracovného miesta žalobkyne, v dôsledku racionalizačných opatrení, na základe „uznesenia akademického senátu SZU o transformácii pracovísk VVZ SZU, ústavov a ich začlenení do jednotlivých fakúlt SZU a znížení počtu pracovných miest SZU zo dňa 27. 01. 2011“ a „rozhodnutia Rektora SZU v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. 05. 2011“, keď na základe tejto výpovede mal pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončiť uplynutím trojmesačnej výpovednej doby dňa 31. 10. 2011. Poukázal na skutočnosť, že skúmal, či uvedenými rozhodnutiami o organizačnej zmene, došlo aj k zrušeniu pracovného miesta žalobkyne, ako aj príčinnú súvislosť medzi uvedenou organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne, v pracovnej pozícii riaditeľky pracoviska v Modre - Harmónia s tým, že z obsahu Rozhodnutia Rektora SZU zo dňa 05. 05. 2011 mal za preukázané, že týmto rozhodnutím došlo k organizačnej zmene spočívajúcej v znížení počtu zamestnancov žalovaného a konkrétne v ÚVZ SZÚ v Modre - Harmónii, tzn. na pracovisku kde vykonávala prácu žalobkyňa, o 18 zamestnancov, ktorých pracovné miesta sa zrušujú (bod. 1 a 2) a kvestorovi SZU bola uložená povinnosť, po prehodnotení vyťaženia každého zamestnanca, predložiť menovitý zoznam jednotlivých nadbytočných zamestnancov a zrušených pracovných miest. Uviedol, že tento zoznam vyplýva z tabuľky podpísanej kvestorom SZU v X. N.. T. P. J.ňa 30. 05. 2011, v ktorej je menovite uvedená žalobkyňa a pracovné miesto „vedúca zariadenia na pracovisku ÚVZ Modra“, ktoré sa zrušuje, z čoho je zrejme príčinná súvislosť medzi rozhodnutím rektora z 05. 05. 2011 a zrušením konkrétneho pracovného miesta, ktoré vykonávala žalobkyňa, ktorá sa v dôsledku tohto rozhodnutia stala nadbytočnou, a preto ak sú splnené uvedené predpoklady, a to existencia dôvodu výpovede a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou, potom ohľadom výberu konkrétneho nadbytočného zamestnanca rozhoduje zamestnávateľ sám, súd nemôže v tomto smere preskúmať rozhodnutie zamestnávateľa, avšak skúma, či sú splnené ostatné podmienky vymedzujúce výpovedný dôvod (R 90/1967). Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že v zmysle záverov odvolacieho súdu, opätovne posúdil, či žalovaný aj naďalej nepotreboval zamestnanca (žalobkyňu), ktorý by vykonával pre neho práce dohodnuté v pracovnej zmluve, a preto po uplynutí výpovednej doby žalobkyne poveril riadením a vedením zariadenia iného zamestnanca (U. Y.), t. j. skúmal rozdiel medzi pracovnou pozíciou žalobkyne ako riaditeľky účelového zariadenia, jej pracovnou náplňou, resp. rozsahom činností, ktoré pre žalovaného vykonávala a obsahom pracovnej pozície U. Y. a činnosťami, ktoré u žalovaného vykonávala v zmysle pracovnej zmluvy, po tom, čo bola poverená riadením a vedením účelového zariadenia, tzn. sporné tvrdenia strán o tom, či žalovaný po daní výpovede z dôvodu nadbytočnosti, práce, ktoré žalobkyňa vykonávala potreboval alebo nie, pričom mal z výpovedí žalobkyne a U. Y. preukázané, že riadiace činnosti a z nich vyplývajúca zodpovednosť za chod zariadenia, ktoré vykonávala v zmysle pracovnej zmluvy žalobkyňa, U. Y. po zrušení pracovného miesta vedúcej/riaditeľky zariadenia nevykonávala v tomto rozsahu, ako žalobkyňa a jej úloha sa obmedzovala len na sprostredkovanie pokynov kvestora, pričom tvrdenia žalobkyne o zachovaní činnosti účelového zariadenia v tom rozsahu, ako ich zabezpečovalo v čase, keď zastávala pozíciu jeho riaditeľky, neboli dôkazne preukázané. Poukázal na skutočnosť, že práve naopak, postupom času sa činnosť zariadenia zredukovala do tej miery, že v súčasnosti vykonáva všetky potrebné činnosti iba U. Y.Č., z čoho je zrejme, že ani tvrdenia o účelovosti predmetnej organizačnej zmeny nemajú žiadny základ. Uviedol, že nezistil skutočnosti odôvodňujúce záver, že predmetným rozhodnutím žalovaný iba predstieral prijatie organizačných zmien s tým, že poverenie zo dňa 01. 11. 2011 nemožno podľa obsahu považovať ani za dohodu podľa § 54 Zákonníka práce, ktorá by zakladala u U. Y. zmenu dohodnutého druhu práce, na výkon funkcie riaditeľky účelového zariadenia. Poukázal na to, že z úkonov žalovaného (List - Informácia o hromadnom prepúšťaní zamestnancov, Č.j.: 12-411/2011 z 30. 05. 2011, informovala rektorka zástupcu zamestnancov - predsedu Výboru ZO SOZ pri U. L.. Y.. W. O., L., T., o hromadnom prepúšťaní zamestnancov z dôvodu racionalizačných a organizačných opatrení na základe uznesenia AS SZU, tabuľka podpísaná kvestorom SZU v X. (N.. T. P.) Z. dňa 30. 05. 2011 - Účelové vzdelávacie zariadenie SZU Modra /zrušenie prac. miest z dôvodu organizačných zmien/, vyplýval zoznam 18-tich jednotlivých nadbytočných zamestnancov a zrušených pracovných miest, ktoré zastávali a pracovísk, na ktorých vykonávali prácu s tým, že medzi nimi bola v zozname ako jedna zo štyroch nadbytočných TH zamestnancov, konkrétne menovite uvedená žalobkyňa, ako „vedúca zariadenia“ na pracovisku ÚVZ Modra, Zápisnica z rokovania rektora SZU v Bratislave a Základnej odborovej organizácie OSZU o podmienkach hromadného prepúšťania zo dňa 30. 05. 2011, Zápisnica zo schôdzy Výboru ZO SOZ č. 4/2011 zo dňa 31. 05. 2011 a pripojenej prezenčnej listiny vyplýva, že prítomní členovia Výboru ZO SOZ, menovite L.. Y.. W. O., L.. T.. I. V., J.. L.. J. X. H. T.. N. L. dňa 31. 05. 2011 prerokovali Informáciu o hromadnom prepúšťaní zamestnancov, Č. j.: 12-411/2011 z 30. 05. 2011, Listina - Uznesenie zo zápisnice schôdzy Výboru ZO SOZ č. 4/2011 zo dňa 31. 05. 2011,

podpísaná predsedom výboru (L.. W.. O.), T.. N.. L. / H. J.. L.. J.. X. /./, Listina - Oznámenie, č. j. 12-415/2011 vyplývalo, že žalovaný dňa 31. 05. 2011 oznámil ÚPSVaR v Bratislave, že prerokoval so Základnou odborovou organizáciou pri SZU v Bratislave, zastúpenou jej predsedom L.. Y.. W.. O., informáciu o hromadnom prepúšťaní zamestnancov s tým, že neboli vznesené zásadné pripomienky k uzneseniu AS SZU, ani voči predloženým kritériám výberu nadbytočných zamestnancov, počtu a ich štruktúry, Záznam z prerokovania hromadného prepúšťania zo dňa 22. 06. 2011 a jeho Prílohy č. 1 - Informácia č. 1 o plánovanom začatí a o výsledku prerokovania hromadného prepúšťania podľa § 73 Zákonníka práce), mal preukázané, že pred daním výpovede, žalovaný výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce dňa 31. 05. 2011 vopred prerokoval so zástupcami zamestnancov, a to čo do dôvodu výpovede na základe Informácie o hromadnom prepúšťaní zamestnancov, Č. j.: 12-411/2011 z 30. 05. 2011, pričom zástupcovia zamestnancov pri rokovaní boli informovaní tak o hromadnom prepúšťaní, ako aj oboznámení s menným zoznamom konkrétnych nadbytočných zamestnancov, vzhľadom k čomu námietky žalobkyne považoval za nedôvodné. Poukázal na skutočnosť, že zo Zápisnice zo schôdze Výboru ZO SOZ č. 4/2011 zo dňa 31. 05. 2011 a pripojenej prezenčnej listiny vyplýva, že prítomní členovia Výboru ZO SOZ, dňa 31. 05. 2011 prerokovali dôvody hromadného prepúšťania (racionalizačné opatrenia) a boli oboznámení s menným zoznamom pracovníkov, ktorých pracovné miesta budú zrušené, z dôvodu organizačných zmien v priebehu mesiacov jún a júl 2011, pričom z predložených listín mal za preukázané, že odborový orgán prerokoval na svojej schôdzi zamýšľané organizačné zmeny, ku ktorým zástupcovia zamestnancov nevzniesli žiadne pripomienky, a preto ak zástupcovia zamestnancov považovali za dostatočné tie podklady, ktoré im boli predložené a zrozumiteľným spôsobom vyjadrili, že k podmienkam hromadného prepúšťania a jednotlivým krokom žalovaného ani voči kritériám výberu, počtu a štruktúre nadbytočných zamestnancov nemajú námietky, vyjadrili pochopenie a súhlas pre nutnosť realizácie takýchto opatrení a konkrétne aj so zámerom žalovaného ohľadom pracoviska v Modre, a preto to považoval za prerokovanie v zmysle výpovede § 74 Zákonníka práce. Uviedol, že v danom prípade, išlo o hromadné prepúšťanie so zachovaním postupu podľa § 73 Zákonníka práce a prerokovanie sa týkalo všetkých dotknutých zamestnancov vrátane žalobkyne, nakoľko sa jednalo o rovnaký výpovedný dôvod na základe toho istého rozhodnutia rektorky o organizačnej zmene z 05. 05. 2011, z dôvodu ktorého nebolo nutné samostatne prerokovať každú výpoveď, danú pri hromadnom prepúšťaní z toho istého dôvodu. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že predloženými listinami mal preukázané splnenie si aj zákonných povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 73 Zákonníka práce s tým, že ohľadom ponukovej povinnosti iného vhodného zamestnania v mieste výkonu práce (§ 63 ods. 2 Zákonníka práce), bolo povinnosťou žalobkyne označiť takéto konkrétne vhodné miesto, avšak v tomto smere povinnosť tvrdenia neuniesla, a preto žalovaný nemal povinnosť preukazovať, že takýmto vhodným pracovným miestom nedisponoval (ako to tvrdil). K uplatnenej náhrade mzdy žalobkyňou súd prvej inštancie uviedol, že ide o zákonný nárok, ktorý žalobcovi patrí (v sume jeho priemerného zárobku) v prípade dôvodnosti žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nakoľko však žalobu v časti určenia neplatnosti výpovede danej žalobkyňou (podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) listom žalovaného zo dňa 12. 07. 2011, č. j. 12 - 592/2011-OLZ SZU a doručeným žalobkyňou dňa 13. 07. 2011 zamietol, aj žalobu v časti o náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru za obdobie 12 mesiacov, spolu vo výške 12. 090, 24 eur brutto s príslušenstvom zamietol. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne plným úspechom žalovaného v spore, z dôvodu ktorého mu priznal nárok na náhradu trov konania, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozsudku.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhla ho zmeniť a jej žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a vo veci nevykonal žiadne právne relevantné dokazovanie vo vyššie označenom smere, pričom opakovane nesprávne vyhodnotil príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou žalovaného, v dôsledku ktorej sa mala v pracovnej pozícii riaditeľka stať nadbytočnou, nakoľko príčinná súvislosť v čase dania výpovede nebola podložená žiadnym právne relevantným rozhodnutím žalovaného, a to Zápisnicou zo 46. riadneho zasadnutia zo dňa 27. 01. 2011 a v jej nadväznosti Rozhodnutím Rektora Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave o znížení

stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. mája 2011. Poukázala na to, že akademický senát SZU v Bratislave na svojom riadnom zasadnutí dňa 27. 01. 2011 prerokoval pod bodom 4/, Návrh na zmeny v organizačnej štruktúre SZU, písomne predložený vtedajšou rektorkou univerzity L.. L.. K. pod názvom: Návrh na realizáciu transformácie vedecko-výskumnej základne (VVZ) SZU a ústavov začlenených pod rektorát SZU od 01. 02. 2011, pričom vtedajšia rektorka v tomto bode programu zdôraznila nevyhnutnosť realizácie transformácie pracovísk VVZ SZU a ústavov začlenených pod rektorát do jednotlivých fakúlt SZU, pretože pre akreditačné účely oficiálne nie je možné hodnotiť v SZU činnosť pracovísk VVZ a ústavov samostatne, iba ich začlenením do štruktúry jednotlivých fakúlt, keď zo Zápisnice zo 46. riadneho zasadania AS SZU v Bratislave z 27. 01. 2011 s pripojenou prezenčnou listinou vyplýva, že za účelom realizácie predmetnej transformácie (t. j. pracovísk VVZ SZU a ústavov začlenených pod rektorát do jednotlivých fakúlt SZU, nie ÚVZ SZU v Modre) zriadila komisiu, s ktorou po dôkladnom zvážení, odbornom posúdení a zhodnotení spoločne dospeli k návrhu predloženému na schválenie. Poukázala na to, že rektorka zdôraznila, že po tomto 1. kroku transformácie, ktorým je práve predkladaná organizačná štruktúra SZU, budú nasledovať kroky z (s, 7. pád., pozn. odvolacieho súdu) fakultami a ekonomicko - prevádzkovým úsekom a zároveň konštatovala, že v rámci racionalizačných opatrení bude nutné pristúpiť aj k zníženiu počtu pracovných miest a bude nutné prepustiť z pracovného pomeru tých zamestnancov, ktorí prídu zánikom pracoviska alebo funkcie o pracovné pozície, avšak Účelovo vzdelávacie zariadenie SZU v Modre netvorilo súčasť ekonomicko-prevádzkového úseku ale z organizačného poriadku malo status „súčasť univerzity“. Poukázala na to, že z návrhu na zmeny v organizačnej štruktúre SZU, predloženom rektorkou v jeho papierovej podobe (tento dôkaz bol založený do súdneho spisu až v r. 2018, po sprístupnení od žalovaného v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám) členom Akademického senátu prítomným na 46. zasadnutí dňa 27. 01. 2011 pod názvom „NÁVRH NA REALIZÁCIU TRANSFORMÁCIE VEDECKO-VÝSKUMNEJ ZÁKLADNE SZU A ÚSTAVOV ZAČLENENÝCH POD REKTORÁT SZU OD 1. FEBRUÁRA 2011“ nevyplýva zo žiadnej jeho časti, že predmetom reštrukturalizácie bude aj Účelovo vzdelávacie zariadenie SZU v Modre - Harmónii (ÚVZ SZU v Modre), kde vykonávala funkciu riaditeľky, (resp. vedúcu zariadenia), pričom ani v obsahu uznesenia č. 4 prijatom na zasadnutí Akademického senátu dňa 27. 01. 2011 nie je v žiadnej jeho časti zakomponované, že sa zmeny v organizačnej štruktúre budú dotýkať aj ÚVZ Modra s tým, že Akademický senát SZU dňa 27. 01. 2011 neprijal žiadne rozhodnutie ohľadom ostatných pracovísk SZU okrem tých, ktoré sú uvedené v Návrhu na realizáciu transformácie vedeckovýskumnej základne SZU a Ústavov začlenených pod rektorát SZU, z dôvodu ktorého Rozhodnutie rektora SZU v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. 05. 2011, v ktorom sa rektorka výslovne odvoláva na Uznesenie k bodu 4 zo 46. riadneho zasadnutia Akademického senátu SZU zo dňa 27. januára 2011, je svojvoľným rozhodnutím rektora žalovaného, ktoré vo vzťahu k Účelovo vzdelávaciemu zariadeniu SZU v Modre nemá právny základ v rozhodnutí Akademického senátu SZU (Uznesenie č. 4) a nemá ani žiadnu príčinnú (objektívne jestvujúcu) súvislosť medzi organizačnou zmenou prijatou na zasadnutí 27. 01. 2011 a jej nadbytočnosťou ako zamestnanca. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa aj po vrátení veci bezdôvodne a teda nezákonne odmietol zaoberať výkladom obsahu uznesenia Akademického senátu k bodu č. 4 zo dňa 27. 01. 2011, nakoľko v opačnom prípade by musel dospieť k záveru, že žiadna zmena úloh zamestnávateľa, zmena technického vybavenia, zníženie počtu zamestnancov za účelom zabezpečenia efektívnosti práce nebola na úseku pracoviska v Účelovom a vzdelávacom zariadení SZU v Modre rozhodnutím Akademického senátu dňa 27. 01. 2011 prijatá. Namietla, že postup žalovaného dňa 05. 05. 2011 považuje za obchádzanie zákona, v snahe dať jej výpoveď v rámci reorganizácie SZU, do ktorej však účelové zariadenie v Modre a miesto riaditeľky, resp. vedúcej zariadenia nebolo v rozhodnutí zo dňa 27. 01. 2011 vôbec pojaté a v konečnom dôsledku ani pozícia TH, do ktorej bola žalovaným zaradená v rámci hromadného prepúšťania, nezodpovedala štruktúre zamestnancov v uvedenom zariadení. Uviedla, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo skúmať skutočný cieľ zamestnávateľa sledovaný rozhodnutím zo dňa 05. 05. 2011 a v tomto ohľade vykonať patričné dokazovanie, ktoré však nevykonala a napriek nariadeniu odvolacím súdom, konanie žalovaného neposúdil v úplnosti a logickej nadväznosti. Uviedla, že povinnosťou žalovaného bolo v súdnom spore preukázať, že medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca (žalobkyne) je príčinný vzťah, ktorý však nebol tak, ako to požadoval KS v Bratislave v novom konaní preukázaný, keďže o organizačných zmenách v ÚVZ SZU v Modre Harmónii nebolo nikdy rozhodnuté, a preto neobstoja tvrdenie žalovaného, ktorý k veci samej zhrnul, že k radikálnym úsporným opatreniam hospodárenia v mzdovej a personálnej oblasti a k hromadnému prepúšťaniu bol nútený pristúpiť vzhľadom na zníženie príspevku zriaďovateľa na rok 2011 a zistenie, že v predchádzajúcom roku vykázal v účtovnej závierke nevyrovnaný rozpočet a že na základe toho bolo vydané dňa 05. 05. 2011 rozhodnutie rektora SZU v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za

účelom zvýšenia efektívnosti práce. Namietla, že žalovaný uvedené skutočnosti dôkazne nepreukázal, keď ani v Rozhodnutí rektorky z 05. 05. 2011 sa zníženie príspevku zriaďovateľa na rok 2011 ani zistenie, že v predchádzajúcom roku vykázali v účtovnej závierke nevyrovnaný rozpočet neuvádza, pričom samotné Rozhodnutie rektorky z 05. 05. 2011 nebolo podpísané rektorkou, ale kvestorom, ktorý nie je štatutárnym orgánom žalovaného, čím postupoval v rozpore s vnútornými predpismi, keď bez predchádzajúceho rozhodnutia Akademického senátu SZU, resp. bez prijatia osobitného rozhodnutia o organizačnej zmene vo vzťahu k Účelovému a vzdelávaciemu zariadeniu SZU v Modre vydal dňa 05. 05. 2011 rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce nezákonne aj v tomto zariadení. Uviedla, že aj keď žalovaný predložil rozhodnutie zo dňa 05. 05. 2011 spolu s kritériami výberu zamestnancov a zoznamom konkrétnych zamestnancov, s ktorými rozviaže pracovné pomery (absentuje na tomto zozname podpis štatutára) na rokovanie s odborovou organizáciou, uskutočnenom dňa 30. 05. 2011, tak členovia odborej organizácie nemali možnosť posúdiť príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím Akademického senátu SZU zo dňa 27. 01. 2011, rozhodnutím rektorky zo dňa 05. 05. 2011 a neexistenciou rozhodnutia žalovaného o organizačných zmenách v ÚVZ SZU v Modre, nakoľko zo zápisnice odborej organizácie z 30. 05. 2011 nevyplýva, či členovia mali vedomosť o tom, že AS SZU dňa 27. 01. 2011 schválil výlučne iba Návrh na realizáciu transformácie vedeckovýskumnej základne SZU a Ústavov začlenených pod rektorát SZU od 01. februára 2011 a v rámci tejto transformácie dôjde aj k zníženiu počtu pracovných miest SZU, teda AS SZU neschválil žiaden dokument, ani neprijal žiadne rozhodnutie, ktoré by tvorilo zákonný podklad pre rozhodnutie rektora zo dňa 05. 05. 2011 vo vzťahu k Účelovému a vzdelávaciemu zariadeniu v Modre. Namietla, že Rozhodnutie rektorky o zrušení 18 pracovných miest v Účelovom a vzdelávacom zariadení v Modre nemá zákonný podklad v rozhodnutí AS SZU, na ktoré sa Rozhodnutie rektorky zo dňa 05. 05. 2011 odvoláva, ale ani v žiadnom rozhodnutí o organizačných zmenách, ktoré vyžaduje zákon a ktoré by sa vzťahovali na ÚVZ SZU v Modre, a preto výpoveď, ktorá jej bola doručená pre nadbytočnosť, nespĺňa zákonom predpísaných náležitostí. Poukázala na skutočnosť, že v zmysle zákona o nadbytočnosť zamestnanca ide vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve, avšak jej výpovedná doba uplynula dňa 31. 10. 2011 a žalovaný hneď nasledujúci deň poveril vedením a riadením zariadenia inú svoju pracovníčku, s výkonom toho istého druhu práce, ako mala v pracovnej náplni ona, z čoho vyplýva, že žalovaný potreboval a doposiaľ potrebuje zamestnanca, ktorý by vykonával druh práce, ktorý mala dohodnutý v pracovnej zmluve. Namietla, že príčinný vzťah medzi organizačnou zmenou (nebola vo vzťahu k ÚVZ SZU v Modre prijatá žiadna) a nadbytočnosťou zamestnanca nebol preukázaný žiadnym z vykonaných, či už písomných alebo verbálnych dôkazov s tým, že k zrušeniu jej pracovného miesta ako vedúcej zariadenia, resp. riaditeľky Účelového a vzdelávacieho zariadenia v Modre z dôvodu nadbytočnosti nedošlo, nakoľko listinnými dôkazmi, ktoré predložil súdu prvej inštancie samotný žalovaný nebolo preukázané, že pracovné činnosti, ktoré predtým vykonávala ako riaditeľka, už žalovaný v rovnakom rozsahu nepotreboval, vzhľadom na zmenu úloh tohto pracoviska, ktorá však nebola prejednaná pred daním výpovede, ani žalovaný zrušenie jej miesta neplánoval, keď ešte pred podaním výpovede z dôvodu nadbytočnosti inzeroval predmetné pracovné miesto ako voľné pre iných záujemcov a v konečnom dôsledku poveril vedením pracoviska, teda tou istou pracovnou pozíciou, inú zamestnankyňu žalovaného. Namietla, že ani po doplnení dokazovania nebolo preukázané, že činnosti, ktoré vykonávala bol žalovaný schopný zabezpečiť s nižším počtom zamestnancov, najmä keď nasledujúci deň po skončení plynutia výpovednej doby zodpovedný zástupca žalovaného obsadil predmetnú pracovnú pozíciu jasne a zreteľne formulovaným písomným rozhodnutím inou pracovníčkou strediska (ÚVZ SZU Modra) na vykonávanie totožných pracovných úloh ako mala ona sama, pričom k zrušeniu tohto poverenia došlo až po roku a až v dôsledku tohto sporu. K tvrdeniu U. Y. na pojednávaní dňa 13. 11. 2018, že vedenie a riadenie ÚVZ v Modre Harmónii napriek udelenému povereniu nevykonávala a že podľa jej názoru bolo poverenie len formálne uviedla, že ho nie je možné z právneho hľadiska akceptovať za právne relevantné, nakoľko svedkyňa bola poverená vedením a riadením ÚVZ SZU v Modre Harmónii, ak si tieto práce nevykonávala v celom rozsahu, išlo o porušenie povinností zamestnanca vykonávať prácu riadne a včas s tým, že žalovaný nepreukázal ani tvrdenie, že U. Y. nevyplácal riadiaci príplatok, pričom táto skutočnosť z právneho hľadiska nepotvrďuje, že došlo k zrušeniu pracovnej pozície vedúcej ÚVZ v Modre Harmónii, naopak poukazuje na to, že porušovala povinnosti zamestnávateľa. Poukázala na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný neprijal žiadne rozhodnutie o reštrukturalizácii účelového zariadenia SZU v Modre, ani rozhodnutie o organizačných zmenách v tomto zariadení, nebolo ani preukázané, že bola zrušená pracovná pozícia vedúcej účelovo vzdelávacieho zariadenia v Harmónii Modre a nespĺnil ani ďalšie zákonom vyžadované povinnosti (§ 73 ods. 2 Zákonníka práce), nakoľko zo zápisu o prerokovaní hromadného prepúšťania so zástupcami zamestnancov opatrenia vyplýva, že mal byť týmto predložený menný

zoznam zamestnancov, ktorých sa prepúšťanie týkalo, ale v prijatom uznesení nie je o mennom zozname žiadna zmienka. Uviedla, že príslušný odborový orgán žalovaného nebol informovaný o konkrétnych zamýšľaných organizačných zmenách a reštrukturalizačných a racionalizačných opatreniach prijatých na zasadaní AS SZU dňa 27. 01. 2011 a nebolo preukázané, že by mal odborový orgán vedomosť o konkrétnych zamestnancoch, ktorých sa malo hromadné prepúšťanie týkať, keď z predložených listinných dôkazov nie je možné preskúmať, či žalovaný dostatočne oboznámil odborový orgán so svojimi zámermi, a preto je namieste tvrdenie, že v danom prípade odborová organizácia dala stanovisko len formálne a zoznam zamestnancov nebol pripojený, keď odborová organizácia nevzniesla žiadne pripomienky, ani neuviedla, že predložené podklady (najmä menný zoznam zamestnancov) prerokovala a nemá voči nemu žiadne výhrady.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa s odôvodnením v plnom rozsahu stotožňuje a žiada predmetný rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko súd prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku postupoval v úplnom súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a v súlade so zachovaním základných zásad civilného procesu s tým, že konanie, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo, nebolo postihnuté nijakou vadou, ktorá by mala za následok vadnosť (nezákonnosť) rozhodnutia. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a vo veci nevykonal žiadne právne relevantné dokazovanie, nakoľko z napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu (bod 8. až 12. napadnutého rozsudku) s tým, že po opätovnom posúdení (odôvodnenie bod 59. až 65. napadnutého rozsudku) opätovne dospel k záveru, že dodržal všetky zákonom prepísané náležitosti pre danie spornej výpovede zo dňa 12. 07. 2011 a doručenej dňa 13. 07. 2011, z dôvodu nadbytočnosti žalobkyne na základe písomného rozhodnutia žalovaného o organizačných zmenách podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, danej v rámci hromadného prepúšťania podľa § 73 Zákonníka práce, za splnenia hmotnoprávnych podmienok podľa § 61 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. V súvislosti s tvrdením žalobkyne, že: „z Návrhu na zmeny v organizačnej štruktúre SZU, predloženom rektorkou v jeho papierovej podobe (tento dôkaz bol založený do súdneho spisu až v r. 2018, po sprístupnení od žalovaného v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám) členom Akademického senátu prítomným na 46. zasadaní dňa 27. 01. 2011 pod názvom „NÁVRH NA REALIZÁCIU TRANSFORMÁCIE VEDECKO-VÝSKUMNEJ ZÁKLADNE SZU A ÚSTAVOV ZAČLENENÝCH POD REKTORÁT SZU OD 01. FEBRUÁRA 2011“ nevyplýva zo žiadnej jeho časti, že predmetom reštrukturalizácie bude aj Účelovo vzdelávacie zariadenie SZU v Modre - Harmónii (ÚVZ SZU v Modre), kde žalobkyňa vykonávala funkciu riaditeľky, (resp. vedúcej zariadenia). /.../ Účelovo vzdelávacie zariadenie SZU v Modre-Harmónii nie je ústavom začleneným pod rektorát SZU.“, žalovaný uviedol, že predmetný výklad žalobkyne je nesprávny, nakoľko z tohto dokumentu („NÁVRH NA REALIZÁCIU TRANSFORMÁCIE VEDECKO-VÝSKUMNEJ ZÁKLADNE SZU A ÚSTAVOV ZAČLENENÝCH POD REKTORÁT SZU OD 1. FEBRUÁRA 2011“) je zrejmé, že sa týka jeho pracovísk a ústavov organizačne začlenených pod rektorát s tým, že v predmetnom dokumente sú zároveň vymenované jednotlivé ústavy a pracoviská organizačne začlenené pod jeho jednotlivé fakulty z dôvodu, aby jednotlivé ústavy a pracoviská bolo možné hodnotiť pre akreditačné účely. Uviedol, že z predmetného návrhu zároveň vyplýva, že na uvedené pristúpil na opakované odporúčania Akreditačnej komisie vlády SR, ministra školstva vedy a výskumu Slovenskej republiky a medzinárodnej evaluácie reprezentovanej delegátmi Európskej asociácie univerzít s tým, že z obsahu predmetného dokumentu nevyplýva žalobkyňou tvrdené, t. j. že možno znižovať stavy zamestnancov len vo vzťahu k zamestnancom pracujúcim v ústavoch a pracoviskách uvedených v predmetnom návrhu. Poukázal na to, že zo zápisnice zo zasadnutia Akademického senátu SZU v Bratislave k odôvodneniu bodu 4) vyplýva, že Akademický senát SZU v Bratislave na svojom riadnom zasadnutí, prerokoval pod bodom 4) návrh transformácie pracovísk a ústavov v súvislosti s hodnotením jeho činnosti pre akreditačné účely, (k čomu sa vzťahuje dokument s označením „NÁVRH NA REALIZÁCIU TRANSFORMÁCIE VEDECKO-VÝSKUMNEJ ZÁKLADNE SZU A ÚSTAVOV ZAČLENENÝCH POD REKTORÁT SZU OD 1. FEBRUÁRA 2011“, na ktorý poukazuje žalobkyňa), pričom je ďalej uvedené, že po 1. kroku transformácie budú nasledovať ďalšie kroky - zmeny v jeho organizačnej štruktúre s tým, že v rámci organizačných opatrení bude potrebné pristúpiť aj k znižovaniu počtu pracovných miest. Poukázal na to, že v zápisnici sa ďalej uvádza, že rovnako bude nutné prepúšťať tých pracovníkov, ktorí prídu zánikom pracoviska alebo funkcie o pracovné pozície, pričom uvedený návrh rektorky Akademický senát SZU schválil uznesením k bodu 4, a to s účinnosťou od 01. 02. 2011 a následne, v nadväznosti na vyššie uvedené

uznesenie Akademického senátu SZU v Bratislave zo dňa 27. 01. 2011, vydal rektor SZU Rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. 05. 2011, ktorým rozhodol o znížení celkového počtu zamestnancov o 103 zamestnancov s cieľom zefektívniť prácu na SZU a ozdraviť jej hospodárenie. Uviedol, že pre účelové zariadenie v Modre - Harmónii, v ktorom pracovala žalobkyňa, bolo v zmysle predmetného rozhodnutia rektora určené, že v zariadení sa znižuje počet zamestnancov o 18 zamestnancov a zároveň z bodu 3. rozhodnutia rektora vyplýva, že jednotlivým dekanom a kvestorovi SZU (v prípade žalobkyne, nakoľko účelové zariadenie v Modre - Harmónii patrí do jeho kompetencie „kvestor priamo riadi /.../ účelové vzdelávacie zariadenie Modra-Harmónia“) sa ukladá povinnosť predložiť v lehote do 25. 05. 2011 zoznam jednotlivých zamestnancov a pracovných miest, ktorí sa pre fakulty a ostatné súčasti SZU stali nadbytočnými, pričom v nadväznosti na rozhodnutie rektora uvedené v bode 3 rozhodnutia, bol kvestorom SZU vypracovaný a predložený súpis zamestnancov s uvedením pracovných miest a pracovných pozícií, ktoré sa z dôvodu organizačných zmien zrušujú, z čoho je zrejmé, že rozhodnutím Akademického senátu SZU zo dňa 27. 01. 2011 v Bratislave a rozhodnutím rektora SZU o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. 05. 2011 a zoznamom zamestnancov pre účelové zariadenie v Modre - Harmónii (zrušenie pracovných miest) podpísaným kvestorom SZU zo dňa 30. 05. 2011, jednoznačne došlo k zrušeniu pracovného miesta žalobkyne, ktorá sa stala nadbytočnou v príčinnej súvislosti s organizačnými zmenami.

4.

Žalobkyňa, ktorej bolo vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu doručené dňa 03. 11. 2020, sa k nemu nevyjadrila.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. novembra 2021 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

6.

Podľa § 387 ods. 2 zákona. C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobkyne zamietol.

8.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

9.

K odvolacej námietke žalobkyne, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

10.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne domáhajúcej sa určenia neplatnosti výpovede, ktorá jej bola daná žalovaným listom zo dňa 12. 07. 2011, č. j. 12 - 592/2011 - OLZ SZU a doručená dňa 13. 07. 2011 z dôvodu nadbytočnosti v súvislosti s organizačnými zmenami a racionalizačnými opatreniami, v rámci ktorých bolo žalovaným rozhodnuté o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektivity práce, v súvislosti s čím došlo k zrušeniu aj pracovného miesta žalobkyne, zamietol, keď dospel k záveru, že žalovaný splnil všetky zákonné náležitosti pre danie výpovede žalobkyne z dôvodu nadbytočnosti na základe písomného rozhodnutia žalovaného o organizačných zmenách, v rámci hromadného prepúšťania, ako aj hmotnoprávne podmienky výpovede.

11.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie (zamietajúci), keď rozsudok zo dňa 28. apríla 2015, č. k. 7Cpr/3/2011 - 566 zrušil odvolací súd uznesením zo dňa 26. januára 2017, č. k. 10CoPr/1/2016 - 607 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12.

Podľa § 391 ods. 2 C. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

13.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bolo nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, keď mu bola uložená povinnosť v ďalšom konaní posúdiť príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou žalovaného, v dôsledku ktorej sa mala žalobkyňa v pracovnej pozícii riaditeľka stať nadbytočnou, opätovne právne posúdiť, či rozhodnutím Akademického senátu SZU o transformácii pracovísk VVZ SZU, ústavov a ich začlenení do jednotlivých fakúlt SZU a znížení počtu pracovných miest zo dňa 27. 01. 2011 a Rozhodnutím Rektora Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. mája 2011 došlo k zrušeniu aj pracovného miesta žalobkyne a právne relevantným spôsobom posúdiť námietky žalobkyne týkajúce sa tvrdenia, že výpoveď, ktorá jej bola daná, nebola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov.

14.

Podstatou odvolacej argumentácie žalobkyne je skutočnosť, že sa súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní tejto právnej veci neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení, nakoľko sa nevysporiadal, resp. opakovane nesprávne vyhodnotil príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou žalovaného, v dôsledku ktorej sa mala žalobkyňa v pracovnej pozícii riaditeľka stať nadbytočnou, keď namietla, že príčinná súvislosť v čase dania výpovede nebola podložená žiadnym právne relevantným rozhodnutím žalovaného, nakoľko z obsahu Zápisnice zo 46. riadneho zasadnutia zo dňa 27. 01. 2011 a v jej nadväznosti Rozhodnutia rektora Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. mája 2011 vyplýva, že sa Účelového vzdelávacieho zariadenia SZU v Modre netýkalo, keď netvorilo

súčasť ekonomicko-prevádzkového úseku, ale v súlade s organizačným poriadkom malo status „súčasť univerzity“.

15.

Odvolačí súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že v konaní nebolo právne relevantným spôsobom preukázané, že na Účelové vzdelávacie zariadenie SZU v Modre sa transformácia SZU prijatá rozhodnutím Akademického senátu SZU o transformácii pracovísk VVZ SZU, ústavov a ich začlenení do jednotlivých fakúlt SZU a znížení počtu pracovných miest zo dňa 27. 01. 2011 nevzťahovala, keďže uvedené zariadenie netvorilo súčasť ekonomicko-prevádzkového úseku, ale z organizačného poriadku vyplýval jeho status „súčasť univerzity“, nakoľko aj z Pracovnej zmluvy, ktorú žalobkyňa uzavrela dňa 10. 12. 1998 s právnym predchodcom žalovaného (Slovenská postgraduálna akadémia medicíny) vyplýva, že miestom výkonu práce bolo vysunuté pracovisko (komplexná zodpovednosť za celý chod vysunutého pracoviska po stránke ekonomickej a prevádzkovej), pričom po zriadení žalovaného (zák. č. 401/2002 Z. z.), ako štátnej vysokej zdravotníckej školy sa miesto výkonu práce žalobkyne (vysunuté pracovisko v Modre - Harmónii) zmenilo v súlade s novým organizačným poriadkom, účinným od 28. 11. 2002 na Účelové vzdelávacie zariadenie a zároveň sa zmenil druh práce žalobkyne na riaditeľku Účelového vzdelávacieho zariadenia SZU v Modre - Harmónii.

16.

V súlade so zákonom o vysokých školách č. 131/2002 Z. z. samosprávny orgán vysokej školy akademický senát (na 46. riadnom zasadnutí dňa 27. 01. 2011, bod 4/) schválil konkrétnu organizačnú zmenu týkajúcu sa aj súčasti vysokej školy a rektor vysokej školy ako jej štatutárny orgán vydal rozhodnutie o organizačnej zmene (Rozhodnutie Rektora SZU v Bratislave o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce zo dňa 05. 05. 2011 po predchádzajúcom prerokovaní a schválení akademickým senátom), pričom súvislosti s týmto rozhodnutím žalovaného ako zamestnávateľa, bolo zrušené nielen konkrétne pracovné miesto žalobkyne, ale žalovaný vykonal transformáciu svojich pracovísk a ústavov, rozsiahle zmeny v organizačnej štruktúre a rôzne racionalizačné opatrenia, ktorými došlo k reorganizácii na úrovni celej organizačnej štruktúry žalovaného, keďže zrušil niektoré pracoviská, pracovné pozície, kumuloval viaceré pracovné činnosti a pod., t. j. v konaní bolo bezpečne preukázané, že tvrdenie žalobkyne o tom, že organizačná zmena nesúvisela s jej miestom výkonu práce, z dôvodu ktorého nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o organizačnej zmene, v dôsledku ktorej sa stala nadbytočným zamestnancom je nesprávne a v rozpore so skutkovým stavom, ktorý súd prvej inštancie v konaní zistil a listinnými dôkazmi, ktoré predložili obidve strany sporu (Organizačný poriadok SZU v Bratislave zo dňa 28. 11. 2002 a jeho Prílohy č. 1, Organizačný poriadok SZU v Bratislave zo dňa 20. 11. 2011 a jeho Prílohy č. 1 /organizačná štruktúra/ účinný od 01. 01. 2012, Rozhodnutie rektora SZU v Bratislave zo dňa 05. 05. 2011, zápisnica z 46. riadneho zasadania AS SZU v Bratislave zo dňa 27. 01. 2011, list č. 12-411/2011 zo dňa 30. 05. 2011 /informácia o hromadnom prepúšťaní a jeho Prílohy č. 1/, rozpis pracovných miest k 01. 05. 2011 a k 31. 10. 2011, Výročná správa SZU v Bratislave za rok 2011 a za rok 2012), a preto sa odvolací súd nestotožnil ani s argumentáciou žalobkyne, označujúcej postup žalovaného dňa 05. 05. 2011 za obchádzanie zákona, v snahe dať jej výpoveď v rámci reorganizácie SZU.

17.

K námietke žalobkyne, že ani doplnení dokazovania nebolo preukázané, že činnosti, ktoré vykonávala bol žalovaný schopný zabezpečiť s nižším počtom zamestnancov, najmä keď nasledujúci deň po skončení plynutia výpovednej doby zodpovedný zástupca žalovaného obsadil predmetnú pracovnú pozíciu jasne a zreteľne formulovaným písomným rozhodnutím inou pracovníčkou strediska (ÚVZ SZU Modra) na vykonávanie totožných pracovných úloh ako mala ona sama, resp. k hodnoteniu svedeckej výpovede U. Y. na pojednávaní dňa 13. 11. 2018 žalobkyňou v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že hodnotiť dôkazy je výlučne povinnosťou súdu (§ 191 ods. 1 C. s. p.), a to tak, že skúma a hodnotí podľa svojej úvahy všetky dôkazné prostriedky jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo s tým, že hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; nakoľko sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd,

sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu, z dôvodu ktorého sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pričom ňou namietané okolnosti v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu.

18.

Je však nutné zároveň zdôrazniť, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, a preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keďže je z neho zrejmé, ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav a ako vec právne posúdil, a teda je z neho zrejмый aj právny dôvod zamietnutia žaloby, pričom skutkové zistenia súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správne, z dôvodu ktorého ani nebolo potrebné v odvolacom konaní zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

19.

Odvolací súd s prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, a vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav vykonaním potrebných a stranami navrhnutých dôkazov, a nakoľko žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku, ktorým rozhodol vecne správne, a preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

20.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).